

En definitiva, l'economia social i el cooperativisme cohesionen més la nostra societat, fan economia arrelada al territori, no es deslocalitzen, con altres governs, fins i tot incentivaven la deslocalització de les nostres empreses i aixina estem ara en aquestos moments estructuralment en la nostra economia i en el món empresarial. Són resilients i aguanten les crisis i les persones, torne a repetir, estan en el centre de les seues decisions.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera de les Corts Valencianes:

Gràcies, senyoria.

Continuem amb la sessió de control amb la pregunta 452, formulada pel diputat Ferran Martínez, del Grup Parlamentari Unides Podem, al Consell sobre la concentració de l'activitat econòmica a Madrid, que serà substanciada pel conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball.

Quan vullga, senyoria.

El senyor Martínez Ruiz:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyor conseller, com vosté sap, el proper 4 de maig hi han eleccions en la Comunitat de Madrid. Unes eleccions convocades en un context de pandèmia i de crisi econòmica gravíssimes. Unes eleccions motivades exclusivament per l'afany de poder de la senyora Ayuso, que ha presidit un govern que ha sigut un autèntic desfici, amb els pitjors dades de mortalitat per COVID de tota Espanya i que ha sigut incapaç d'aprovar una sola llei en dos anys i que a dia d'avui encara té en vigor els pressupostos de l'any 2019.

Madrid s'ha convertit, senyor conseller, en una espècie de fortí de la dreta més reaccionària d'Espanya. Una comunitat autònoma que viu, de fet, en un estat de guerra freda permanent contra la resta d'Espanya.

Una dreta reaccionària que, quan parla de llibertat, en realitat parla d'insolidaritat i de privilegis. I quan diuen això de la llibertat, cal recordar-los i cal recordar-nos que la noció clàssica i republicana de la llibertat no té absolutament res a vore amb el que ells defensen. Llibertat significa que a totes les persones els garantim recíprocament els nostres drets per a no haver de viure sotmesos a ningú. (*Aplaudiments*)

La llibertat, senyor conseller, és la llibertat d'expressar-nos com vullguem sense que se clave a ningú en la presó. La llibertat d'escollir qui ens governa sense que ho faça ningú per nosaltres, ni per un colp d'estat, ni per dret d'herència, ni mitjançant el finançament il·legal dels partits i el transfuguisme.

La llibertat és la llibertat d'estimar a qui ens done la gana i de viure com ens done la gana.

Llibertat és tindre un projecte de vida propi garantit pel dret a la vivenda i unes condicions laborals dignes.

Llibertat és pel que van lluitar generacions senceres de demòcrates jugant-se la vida, la presó o l'exili. Per tant, cap lliçó de llibertat dels hereus de la dictadura i dels qui permanentment tracten de carregar-se les nostres conquestes socials i civils.

Quina immensa hipocresia, senyor conseller, la dels qui diuen que la llibertat és la no interferència de l'estat, i ho diuen des de la capital de l'estat els mateixos que tota la vida han viscut enganxats a la teta de l'estat, fent negoci a costa de l'estat i corrompent les institucions de l'estat.

Si Madrid és hui el que és, és perquè ha sigut des del segle XVI el quarter general de l'aparell administratiu estatal i des del segle XVIII, el node central d'una xarxa radial d'infraestructures. És gràcies, per tant, a la intervenció estatal i això ho hem pagat entre totes i tots. Madrid la financem entre totes i tots.

I cada vegada més, senyor conseller, s'està generalitzant arreu d'Espanya la sensació que Madrid absorbeix molt de la resta d'Espanya, però li retorna molt poc. Les grans capitals europees, senyor conseller, són grans referents culturals a nivell internacional i són, a més, els pols més progressistes i més avançats dins dels seus propis països. Mirem a París, mirem a Roma, mirem a Viena, a Berlín... ¿Què passa en Madrid? ¿En què estan convertint Madrid? El Madrid d'Ayuso, senyor conseller, se pareix cada vegada més a les oficines d'*El lobo de Wall Street*. No és eixe el Madrid que necessita Espanya, ni un Madrid en el qual els propis madrilenys puguen viure dignament.

En contrast, el País Valencià, tot i patir les conseqüències d'un sistema de finançament injust, tot i estar sovint fora del focus mediàtic que es centra quasi exclusivament allà, hem anat guanyant referencialitat. Perquè ací, amb el Botànic, hem fet neteja de la corrupció que podria les institucions, hem reforçat el sistema de benestar en compte de retallar-lo i privatitzar-lo, hem format un govern estable, basat en el diàleg entre diferents i hem afrontat esta aquesta crisi prioritzant sempre, salvant el major número de vides i ajudant els sectors més afectats per la crisi.

Ara bé, el País Valencià no pot ignorar el que està passant en Madrid i el País Valencià ha de tindre una política definida cap a Espanya –vaig acabant, senyora presidenta.

¿Quin model d'estat necessitem els valencians? Dient-ho clar, un model d'estat federal. Però no com una declaració abstracta i buida de contingut. Els valencians necessitem un model d'estat solidari que rebaixe les diferències econòmiques territorials, que garantisca un finançament just i que frene el *dumping* fiscal. Un model d'estat que prioritze altres eixos d'infraestructures com el Mediterrani o el Cantàbric mediterrani. Un model d'estat descentralitze les agències, les empreses públiques i les institucions estatals, tal com passa en Alemanya o en els Estats Units.

En definitiva, més que proclamar-nos federalistes, necessitem una agenda federalista.

La senyora vicepresidenta primera de les Corts Valencianes:

Vaja finalitzant, senyoria.

El senyor Martínez Ruiz:

I per tot això, i perquè si no em tirarà la bronca la senyora presidenta, volem preguntar-li, senyor conseller: ¿de quina manera afecta a la Comunitat Valenciana la creixent concentració de l'activitat econòmica en Madrid i com ha d'actuar al respecte la Generalitat valenciana?

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera de les Corts Valencianes:

Gràcies, senyoria.

Per a donar resposta a la pregunta, té la paraula l'honorable conseller d'economia.

Quan vullga, honorable conseller.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyor diputat, senyor Martínez, contestant-li clarament a la pregunta, he de dir-li que de manera molt negativa. És evident.

Madrid, vosté mateix ho ha dit, en la seua condició de capital de l'estat, té un efecte d'aglomeració d'empreses i negocis, com passa en moltes altres també capitals. Vull dir, que no soles en ella. Necessitem un estat molt més descentralitzat i això és evident.

Dels poders públics es pot actuar per poder limitar aquest desequilibri o tot el contrari. I certes polítiques, com vosté també ha nomenat, el *dumping* fiscal o l'infrafinançament, actuen en detriment de la igualtat amb altres territoris.

Aquesta aglomeració s'evidencia..., i vaig a fer referència a l'informe de l'IVIE, que ens diu que, entre altres dades, el 44,5 % de les mil majors empreses espanyoles tenen la seua seu a la Comunitat de Madrid i representen el 56 % dels ingressos atraient inversions fonamentalment privades i sobreixint per concentrar dotacions d'actius tecnològicament avançats necessaris per a les activitats intensives en coneixement.

A més a més, a Madrid se situen els ministeris, el poder legislatiu, el judicial, els organismes reguladors i les majors institucions culturals i centres d'investigació públics. Això suposa un percentatge d'empleats públics del 29 %, duplicant el pes de la seua població a Espanya, el que representa un plus d'uns setanta-cinc mil..., noranta-cinc mil empleats públics per a la capital.

En el cas dels empleats dels serveis centrals dels ministeris la concentració a la ciutat s'eleva fins a quasi el 80 %. Com veu, un sistema tan centralitzat poc ens ajuda al nostre territori.

A més a més, aquesta acumulació del sector públic comporta que quasi el 60 % de les licitacions dels òrgans del sector

públic estatal situats a Madrid que s'adjudiquen a empreses espanyoles es dirigixen a empreses amb seu en la capital. Un percentatge que aconseguix el 64,4 % si es considera l'import dels contractes. La xifra supera el 70 % entre els contractes adjudicats a grans empreses. Sols pot vore quin és l'esforç que hem de fer el govern valencià per a atraure inversions i, a més a més, estructurar una economia adient que cohesione el nostre territori.

I una dada important, senyor Martínez, que les empreses de la resta d'Espanya només aconseguim un terç de les adjudicacions revela eixe biaix territorial important que qüestiona la unitat de mercat a conseqüència de decisions d'institucions que haurien de vetlar per ella.

Com poden veure, aquestes dades reflectixen l'avantatge de Madrid sobre la resta dels territoris, però el més greu és la política de competència fiscal que ha desenvolupat el govern de la Comunitat de Madrid en l'última dècada.

Madrid destaca com l'autonomia que més beneficis fiscals ha introduït, deixant d'ingressar més de 4.100 milions d'euros anuals. Rebaixes que acumulen en els trams més alts de l'IRPF i, especialment, en l'impost sobre patrimoni i l'impost sobre successions i donacions, en detriment de la progressivitat fiscal. Es veu, clarament, per a qui estan gestionant.

En resum, baixen impostos a les persones riques i, després, demanen més inversions i ajudes per part de l'estat. Menuda cara! Menuda cara, per dir alguna cosa fina. Tot això suposa un *dumping* fiscal injust que, sumat a allò que ja he comentat, comporta un perjudici de la igualtat dels territoris que conformen l'estat.

En definitiva, i acabe, aquest estudi confirma que la concentració de l'activitat econòmica a Madrid afecta a tots els territoris que es veuen privats d'iniciatives i de les emprendories associades.

A tot açò, en el nostre cas també hem d'afegir la injustícia de l'actual model d'infrafinançament autonòmic que ens ha col·locat a la cua en recursos *per capita* i que, en conseqüència, és un hàndicap, davant l'actual situació d'emergència per a abastir una societat més inclusiva, sostenible i per a engegar mesures addicionals a les ja preses per a la recuperació, tant de la crisi sanitària com de la transformació econòmica.

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera de les Corts Valencianes:

Gràcies, senyoria.

Continuem amb la pregunta 562, formulada pel diputat José Luis Aguirre, del Grup Parlamentari Vox Comunidad Valenciana, al Consell, sobre les vies pecuàries. Serà substanciada per la consellera d'Agricultura, Desenvolupament Rural, Emergència Climàtica i Transició Ecològica.